Mauleverergåtan

(THE MAULEVERER MURDERS)

af

A. C. FOX—DAVIES

(Forts. fr. föreg. nr.)

"Och ändå förnyar jag det. Men hvad skall en man göra, som endast önskar en sak i världen och skulle kunna få den i morgon, i dag, i själfva detta ögonblick, om det inte vore för den obegripliga, förstockade envisheten hos en kvinna, som borde förstå bättre än att sätta sig upp mot hans vilja? Vid min själ, är det inte nog att förbittra en man! Och jag känner mig förbittrad, då jag tänker på det, det kan jag försäkra dig."

"Å!" sade hertiginnan, som kände sitt lynne stiga med situationen. "Förbittra dig! Kantänka! Men mig då! Sätt dig bara i min ställning. Här sitter jag fullkomligt lycklig och nöjd med min lott och vill inte gifta mig med någon, hvem det än må vara, och så kommer en inbilsk, envis och trättsam man, som inte kan tänka sig möjligheten af att någon inte genast är färdig att niga och tacka, då han behagar fria till henne, och för mitt lif till en börda på detta sätt."

"Tillåter du?" frågade Mauleverer och tände en cigarrett omsorgsfullt och noga, allt under det han betraktade hertiginnan med ett roat leende.

Han kämpade för något, som han eftersträfvade mer än något annat i lifvet, och han visste, att det var en ren slump, om han skulle vinna det eller ej; men ändå visade sig ingen oro i hans vackra, bekymmerslösa ansikte och stadiga hand. Han svarade icke på hennes sista utfall.

Det är svårt att resonera med en person, som icke tar upp den handske man kastar.

Hon såg på honom och brast i skratt.

"Vet du hvad, Jack, om du frågar mig gång på gång, så är det bara därför, att jag säger nej. Om jag sade ja, så skulle du nog bli ledsen, för då hade du ingenting att hålla på och envisas med!"

"Pröfva mig", sade Jack lugnt.

Hon skakade på hufvudet. Mauleverer lutade sig fram och lade sin hand öfver hennes på stolstödet.

"Säg mig, hvarför du inte vill, Paulina?"

"Därför att jag inte vill. Jag har en hel mängd vänner, hela högar med pengar och fullt med hus och i dig en god rådgifvare — hvad mera kan jag önska?"

"Har jag inte haft tålamod kanske? Men äfven tålamodet har ett slut. Det finns ingen annan man, det kan jag svära på, som du bryr dig ett tecken om..."

Han tystnade, och hertiginnan tvekade.

"Alldeles riktigt", sade hon. "Det finns ingen annan man alls, jag vill inte ha någon!"

"Blif då min, och jag skall se till att det aldrig blir någon annan. Bara jag väl äger dig, så skall det inte lyckas någon annan att tränga ut mig. Du tycker om mig jag träkar inte ut dig, du trifs bättre i mitt sällskap än i någon annans. Och vet du, detta är mer än en hel hop kvinnor anse alldeles tillräckligt att gifta sig på. Om du inte kan ge mig kärlek, så får jag reda mig utan den."

Hon sade ingenting men lät sin hand bli liggande stilla i hans.

Han väntade och fortsatte därpå:

"Säg mig, är jag en sådan obehaglig företeelse i dina ögon, att du aldrig kan tänka på att ta mig? Har det varit ditt fulla allvar hela denna tid, som du sagt nej till mig? Pauline, jag har aldrig trott dig, jag kan inte tro, att jag betyder mindre än intet för dig! Det är förskräckligt inbilskt af mig, men jag kan inte tro det! Se mig i ögonen nu och svara: hyser du ingen kärlek till mig nuå skulle du aldrig kunna det?"

Hon försökte att blicka ned, men hans vilja var starkare än hennes, och hennes vackra ögon hvilade motviljigt i hans.

"Jag älskar dig", sade hon; "men jag kan inte gifta mig med dig."

"Hvarför?"

Mauleverers röst var stadig ännu, men hans hand höll hennes så hårdt, att hon hade kunnat skrika till, om icke en viss spänning i viljan ännu hade behärskat henne.

"Å, därför... därför att jag är rädd."

"Rädd — för hvad då? Inte för mig håller!"

"Delvis. Jag vågar inte, Jack. O, om du visste, hvad jag en gång haft att genomgå!"

Jack visste det till någon del. Det fanns knappast en man i staden, som icke kände den numera aflidna hertigens af Merioneth rykte. Och trots den modiga uppsyn, hans hustru hade visat världen, hade vid några tillfällen hennes kusiner Mauleverer fått en inblick bakom kulisserna i det hertigliga husliga lifvet, som knappast hade ökat deras aktning för hans nåd. Mången gång, sedan han lärt älska henne, hade Jack känt vämjelse och fasa vid den tanken, att den kvinna, han dyrkade, en gång varit hustru åt denna den mest ökände bland ruéer.

"Jag vet", hviskade han; "men allt detat är nu förbi, min älskling. Du tror väl aldrig, att jag skulle kunna..."

"Nej, ack nej! Men fasan sitter i, Jack, och den har gjort mig till hvad jag är. Jag känner mig så hård och bitter och gammal, ack, så gammal! Jag känner mig många år äldre än du. Jag kan inte låta dig göra det. Du vet inte hur det förhåller sig. Jag passar inte att gifta mig med dig."

"Hvarför inte? Säg mig det. Det kan omöjligt finnas något skäl af vikt, Pauline."

Hon såg upp hastigt och försökte draga undan sin hand.

"Jag kan inte säga dig mera, fråga mig inte. Men jag kan aldrig gifta mig med dig."

Mauleverer steg upp plötsligt och drog djupt efter andan. Han hade trott, att striden var vunnen, och nu såg det ut, som om den måste kämpas på nytt från början. Men han visste, att han till sist skulle segra, emedan hon älskade honom. Han böjde sig öfver hennes stolsrygg med armarna öfver hennes axlar.

"Pauline, min Pauline, det tjänar till ingenting! Det finns nu intet, som kan stå mellan dig och mig. Afstå från striden, min älskling. Hvilka saker, hur rysliga som hälst, kunde väl göra någon skillnad? Tror du väl, om också hela världen stod emellan oss, att man kunde hålla mig från dig nu, då du sagt, att du älskar mig? Pauline, jag visste inte, att du älskade mig, jag vågade aldrig hoppas detta, det gör mig berusad af lycka. Känner inte du dig lycklig också, kommer det inte ditt blod att sjuda en smula, då du tänker, att du tillhör mig och jag dig, och att hela världen ligger framför oss? Hela världen, Pauline, ingen betyder något eller räknas, bara du och jag. Vet du, att du ännu inte sagt 'ja' till mig? Det betyder inte mycket, eftersom du sagt, att du älskar mig; men jag vill ha det, jag vill ha allt. Säg det, Pauline, säg: 'Jack, jag vill gifta mig med dig!'"

Under hela sitt återstående lif mindes Pauline Merioneth detta ögonblick, ofta under kommande år förde bullret från Londons gator det tillbaka till henne. Hon kunde sitta ännu en gång i sin långa låga stol, hennes ögon kunde se Hyde Park framför henne med träden gröna, som de äro om sommaren, hennes öron kunde höra sorlet af trafiken på Park Lane ununder henne, rasslet af omnibuskedjorna, pinglandet af droskornas klockor. Och hviskande öfver sin axel hörde hon den mjuka, ömma rösten, som innebar allt hon någonsin gärna lyssnat till, den mans röst, som hon älskade lidelsefullt ända till sin dödsstund. Nu satt hon en minut stilla och blickade rakt framför sig; därpå lutade hon hufvudet tillbaka mot hans axel, då han böjde sig öfver hennes stol, och gaf honom det begärda med ovillkorlig underkastelse.

"Jack, jag vill gifta mig med dig", sade hon.

*

Men inom en vecka fanns Jack Mauleverer mördad i Landsdowne Passage, hvilket skedde, under det han var på väg från sin klubb och till den kvinna han älskade. Hade ödet skrattat hånande, då de ovuro hvarandra tro?

FEMTE KAPITLET.

Det fjärde Mauleverermordet och de dubbla mordförsöken på Tibberton.

London var återigen på det högsta upprördt, ty morgontidningarna för den 31 juli innehöllo det otroliga meddelandet, att mr Jack Mauleverer, äldsta son och arfvinge till öfverste Mauleverer, hade hittats skjuten i Landsdowne Passage. I början föreföll detta fullkomligt oförklarligt, och det fasansfulla i saken låg, förutom i mordet självt, i det förhållandet, att det var det fjärde dödsfallet under samma familj, och vidare däri, att alla dessa mord förekommit med precis en månads mellantid. Men då äfven den detaljen kom ut, hvilken förtegats i de första redogörelserna, att vid det sista fallet liksom vid de tre föregående halsen varit omgifven af en rännsnara af tåg med knutar, var det tydligt, att mordet på Jack Mauleverer helt enkelt var det fjärde i samma serie af brott. Äfven nu väntade polisen att genast kunna företaga en häktning, men allmänheten kände sig denna gång för mycket gripen för att låta det bero därvid, vilda rykten gingo om, att en ny Jack Ripper uppstått, och tidningarna voro fulla af redogörelser för samtal med specialister i sinnessjukdomar; ty det föreföll omöjligt, att en klok person vare sig af hämnd eller något annat skäl kunde utföra en rad af mord på fyra bröder, af hvilka ingen, såvidt man kunnat utröna, hade gifvit någon enda människa orsak till hat eller agg. Polismyndigheterna voro helt enkelt fullkomligt förvirrade af denna raska följd af mord och den ogenomträngliga hemlighetsfullhet, som omgaf hvart och ett af dem. De funno ständigt nya spår, som aldrig ledde till någonting, de utvecklade oupphörligt besynnerliga teorier, men syntes lika långt ifrån nu efter det fjärde mordet som efter det första att kunna kasta något ljus öfver hemligheten eller gripa brottslingarna. Hela raden mord var och tycktes komma att förbli en absolut olöslig gåta.

Det var en vecka efter mordet på mr Jack Mauleverer, som öfversten fördes in till Dennis Yardley, den helt visst mest ryktbara privata detektiven i Europa, en man som hade haft suveräners rykte i sin hand och hvars underbara hjärna hade utredt mången hofhemlighet. Aldrig kanske hade på en tidpunkt som den ifrågavarande en sådan förvandling ägt rum hos någon människa som nu hos öfverste Mauleverer. Mordet på sin son kapten Mauleverer hade han burit som en man, som anser sig skyldig att modigt och undergifvet bära det slag ödet utdelar; det andra slaget, som träffade honom, tog han som en stark man, som tiger och lider och gör våld på sig för att visa världen en lugn uppsyn; men det tredje mordet tog hårdt på honom, och det fjärde krossade alldeles järnviljan och själsstyrkan hos denna man, som hade tillbragt tjugu år vid gränsen med endast föga synliga tecken på verkningarna däraf. Det var med tveksamma steg han igck fram i rummet och med svikande röst han började tala.

"Ni gissar förmodligen i hvad ärende jag kommer", sade han.

"Ja, öfverste, det är nog inte många, som inte känna till de förskräckliga saker ni upplefvat. Jag förmodar, att ni önskar min hjälp för att finna någon ledning till den hemlighetsfulla gåtans lösande?"

"Dels det, men det är dock inte den hufvudsakliga anledningen till mitt besök. Jag hade fem söner; jag vill visst inte påstå, att jag gifvit dem någon verklig uppfostran, men jag stod i godt förhållande till alla mina pojkar, och så mycket är säkert, att hade någon af dem råkat i något allvarligt bråk, skulle han inte hemlighållit det för mig. Och lika säkert som jag sitter här, har aldrig någon af mina söner tillfogat någon människa en sådan oförrätt, att den kunde påkalla en sådan hämnd. Det är mig fullkomligt ofattligt, att de, alla fyra till på köpet, kunde ha varit invecklade i någon sak, som måste medföra denna sorgliga följd, och mitt förstånd står stilla, när jag försöker finna någon antaglig förklaring. Men en sak är jag säker på, nämligen att vare sig de fyra morden begåtts af samma hand eller ej, så står dock en och samma ledande kraft bakom dem alla; och saken har utförts så systematiskt, att allt synes mig tala för att min yngsta och enda kvarlefvande son är utsedd till offret den 30 i denna månad. Det kan inte vara ett blott sammanträffande eller en ren slump."

Den gamla mannen ryckte upp sig och hans ansikte återfick något af sin gamla karaktär, då han slog näfven i bordet och sade:

"Mina fyra äldsta söner äro döda, och göra och offra hvad jag vill, kan jag inte få dem tillbaka. De lefvandes anspråk äro större än de dödas. Jag har en son kvar, han måste skyddas, och jag har kommit för att be er göra det. Anser ni det säkraste sättet att skydda honom vara att utreda de fyra gåtfulal tilldragelserna, så gör det. Anser ni er känna säkrare skydda honom genom andra åtgärder, så vidtag dem. Ialla händelser vill jag be er ihågkomma, att jag i denna sak inte det minsta ser på kostnaderna och att tillräckliga och passande medel måste användas för att fullkomligt betrygga hans säkerhet. Nå, hvilken åtgärd anser ni lämpligast att genast vidtaga? Jag för min del sätter endast föga lit till polisskydd."

Detektiven ryckte på axlarna och svarade:

"Kunde ni förmå dem att ge er sitt bästa folk och tillräckligt många, så vore allt godt och väl. Men penningersättning ingår inte i Scotland Yards*) anordningar, och de vilja inte ställa sex af sina bästa män till en privatpersons förfogande på obegränsad tid, kanske flera år. Ty det säger jag er uppriktigt, öfverste, att såvida ni inte kan tränga till själfva grunden af hela saken, så vore det oförsvarligt att släppa efter på några försiktighetsåtgärder under de närmaste femton eller tjugu åren."

"Nå, hvad föreslår ni då?"

"Ni tillhör ju yachtklubben, öfverste?"

"Ja, min yacht ligger för närvaran de i Ryde."

"Näväl, om ni skulle ta er son ombord på yachten och inte där anställa någon person, som ni inte kändt under många år, och alltigenom ta ny besättning och ge er kapten order att, första mörka natt han lämnar hamnen, ge yachten nytt namn, så har ni därmed minskat risken till ett minimum, och jag kan inte tänka mig någon tryggare plats. Men å andra sidan, vill ni lämna er son kvar i skolan i Eton och låta oss vaka öfver honom där, så kanske vi kunna lägga händerna på förklaringen till hemligheten; ty jag är lika säker som ni, öfverste, att ett försök kommer att göras mot er sons lif den 30 i denna månad, och om det omintetgöres, kommer det att förnyas om och om igen den 30 i hvarje följande månad. För att sammanfatta saken blir frågan den: är ni villig att spela med er sons lif? Å ena sidan kan ni komma att få ljus i den mörka hemligheten, hämnas era fyra söner och som en naturlig följd betrygga er kvarlefvande sons säkerhet. Å andra sidan kan ni, om jag så må säga, endast spela för att skydda er mot förlust och tämligen säkert fria er gosse från fara; men det blir till det rysligaste pris, det förbereder jag er på, emedan hvarken han eller ni kommer att få en minuts sinnesro under, som jag nyss sade, de närmaste femton eller tjugu åren. Det är inte något angenämt beslut för er, men det är det enda, fruktar jag, ni har att fatta."

Öfversten funderade litet, och såsom förhållandet brukar vara med män af hans skaplynne, fattade han nästan genast sitt beslut.

"Beror saken på mig, så skulle jag tro, efter hvad ni nyss yttrat, att han måste löpa risken, såvida jag kan lita på, att ni träffar alla försiktighetsmått, som mänsklig uppfinningsrikedom kan tänka ut. Men på samma gång gäller det, att om gossen själf är skrämd, så kommer han att spela en slät figur; bäst därför, att han själf afgör saken. Jag reser till Eton i eftermiddag och meddelar honom saken, såvidt jag känner den, och säger honom, att ni kommer till honom — skall jag säga i morgon? — så får han höra, hvad ni har att meddela honom; befinnes han då villig, så lämnar jag honom i era händer."

Följande dag ägde sammanträffandet rum mellan gossen Anthony Mauleverer och Dennis Yardley. Ehuru glad och liflig af sig, tycktes Anthony i märkbar grad äga faderns viljekraft och förmåga att lugnt och lidelsefritt bedöma saker. Hans bröders död gjorde tydligen djupt intryck på honom, och han insåg synbarligen hela allvaret af det beslut hans far lämnat åt honom att fatta. Han skärskådade noga allt hvad detektiven berättade för honom, och om hans beslut icke fattades i en hast, så skedde det icke häller med någon tvekan. Han föredrog att löpa risken framför utsikten att tillbringa den bästa delen af sitt lif i en ständig fruktan och orosfeber.

Yardleys anordningar behöfde icke bli vidlyftiga. Men ett kort samtal med skolans rektor öfvertygade honom, att skolstyrelsen måste betrakta de åtgärder, detektiven ansåg nödiga, såsom fullkomligt oförenliga med skollifvet. Doktor Warre yttrade: "Vi vilja sannerligen inte lägga sten på börda, tvärtom, det gör oss oändligt ondt att behöfva göra eller säga något, hvad det än må vara, som kunde på minsta sätt öka ledsnaden och oron hos öfverste Mauleverer, för hvilken vi inte kunna annat än känna det djupaste deltagande; men på samma gång måste jag ta hänsyn till mina plikter mot skolan och dess intressen, och är gossens lif på minsta sätt i fara, som ni antager efter som era tillämpningar och anordningar skulle angifva, så måste han söka en annan plats. Jag kan inte ha ett så fruktansvärdt ansvar kastat på oss här, och inte häller kan jag se, hur de skyddsåtgärder, ni föreslår, skulle på ett tillfredsställande sätt kunna ordnas här."

Yardley vände om till staden, och under ett nytt samtal med öfverste Mauleverer ordnades de försiktighetsmått, som skulle träffas. Nog af, det beslöts, att Anthony skulle begifva sig till sin fars egendom Tibberton Mauleverer i Yorkshire, åtföljd af fyra detektiva medhjälpare åt Yardley, hvilka skulle byta om två och två och icke ett ögonblick hvarken natt eller dag vika från sin skyddslings sida. Följande dag, den 28, lämnade de allesammans London med morgontåget, som kom fram mellan fem och sex; öfverste Mauleverer och Yardley reste tillsammans med dem, och alla sju voro beväpnade.

Utan att förspilla ett ögonblick begaf detektiven sig vid framkomsten till det rum, som ställts i ordning för Anthony, och undersökte det grundligt. Det låg en trappa upp, men rummen på Tibberton Mauleverer voro så höga, att fönstret var fullt trettio fot öfver marken. Dörren låg i ändan af en smal korridor ledande från det stora galleri, som omgaf hallen och från hvilket alla sofrummen hade sin ingång. De två fönstren på väggen midt emot dörren vette åt trädgården. Rummet var möblerat på modärnt sätt; det fanns icke mer än en dörr, och icke häller fanns det några skåp inbyggda i väggen eller några skrymslen. Rummet hade en vacker spis med galler, men som man kunde vänta af husets ålder, var skorstensröret stort, och Yardley skred genast till en noggrann undersökning. Till sin fasa fann han, då han stam armen upp i skorstensröret, ett smalt tåg med knutar, tillräckligt starkt att bära tyngden af en man hängande ned i röret, och tågändan satt omkring en half meter öfver öppningen, så att den icke kunde ha upptäckts utan noggrann undersökning. Vid en ringning af Yardley kom betjänten in, och han bad honom säga till öfverste Mauleverer. Öfversten infann sig genast, och hack i häl efter honom kommo de andra detektiverna skyndande, som hade följt med från London. Pekande på sin upptäckt frågade Yardley, på hvad sätt man kom upp på taket.

"Det är en särskild trappa från vindsvåningen ofvanför den här, men dörren till trappan hålles låst och nyckeln förvaras i mitt rum. Vi kunna lätt öfvertyga oss om någon gått den vägen."

Yardley bad Anthony gå ned i biblioteket och skickade två af sina karlar med honom, hvarpå han tillsammans med öfversten och sina två andra medhjälpare gick upp i våningen ofvanför och undersökte noga dörren till trappan, som ledde upp till taket. Det var alldeles tydligt, att det måste ha gått månader, sedan denna väg begagnades senast, ty högarna af damm och spindelnät, som genom nyckelhålet syntes på andra sidan, måste ha legat länge orubbade.

"Är det inte möjligt att inifrån komma upp på taket någon annan väg?"

"Inte så vidt jag vet. Men kanske är det bäst att fråga Anthony. Då alla pojkarna voro hemma tillsammans, brukade de ofta röa sig med att gå upp på taket."

Öfversten gick ned efter nyckeln, och allesammans gingo upp på taket. Det var lätt att finna den vida skorsten, som ledde ned till Anthonys rum och i hvilket tåget hängde ned. Vid foten af skorstenen låg ett litet nätt paket, väl inlagdt för att skydda det mot regn, och vid närmare undersökning visade det sig innehålla en rikig mängd smörgåsar och en butelj visky. Ehuru man stod inför en tragedi, drogs till och med öfverstens barska ansikte till ett leende, ett hemskt leende visserligen, men i alla fall ett leende.

"Jag har väl aldrig sett en mera djäfvulskt fräckhet!" utbrast han.

"Ja, ett tydligt bevis på förtänksamhet", medgaf Yardley.

"Hur ämnar ni göra?" frågade öfversten. "Lämna det kvar?"

"Ja, vi lämna det kvar; men jag tänker, att vi kunna göra slutet på det här helt olikt det afsedda. Kan jag skicka af några telegram, sir?" frågade han, under det alla voro på väg ned igen.

"Ja visst", svarade öfversten och ringde med klockan i biblioteket. "Hvarifrån vill ni skicka af dem."

"Hälst från York, om ni kan låta skjutsa ett af mina biträden in dit."

Han slog sig ned vid skrifbordet och skref följande tre telegram:

"Croxton Smith, London, Tooting S. W. — Kan ni låna mig Holden och två af era blodhundar? Mitt bud kommer in i afton."

"Jones & Co., elektriker, London, Charing Cross Road, W. C. — God skicka i morgon säkert till Tibberton Mauleverer Nr. York skickliga elektriska montörer och materiel, kompetenta att inrätta fullständig alarmklocka på en timme."

"Craven, adr. Duplicity, London. Gå Scotland Yard och säg till bestämdt jag får två af deras bästa karlar till Tibberton Mauleverer morgon middag säkert. Medför hundar såsom aftalat."

(Forts.)

*) Scotland Yard = det centrala ämbetsverket för Londons stadspolis, Londons "Myntgatan 4".

Farm och hem.

BENBILDANDE FODER FÖR FÖRLAMADE GRISAR.

Förlamning i de bakre delarna hos svinen under uppväxttiden är tyvärr en ganska vanlig företeelse. Ehuru förlamningen ofta kan uppstå eller härleda sig från överkade ryggskador, kan detta förhållande ej vara orsaken i flertalet fallen. Somliga ha trott, att invärtes parasiter varit med i spelet, men detta är ganska orotligt, emedan det förefaller onaturligt, att en insekt inälfvorna kan förorsaka förlamning i de bakre extremiteterna.

Den teorien är mest förvånande, att benen, särskildt de i ryggraden befintliga, blifva mjuka. Orsaken till benens uppmjukande är säkerligen beroende på kalkbrist i många fall, och ofvan beskrifna sjukdom märkes ofta, när grisarna fodrats med majs. Följaktligen består en rationell behandling af kalkvattenstillsättning i fodret samt ett fullkomligt omändrande af dieten med speciellt syfte att därmed åstadkomma benbildande. Det är ovisst om denna behandling kan ha något inflytande på redan förlamade djur, men åtgärden skall säkerligen hindra grisarna från att angripas af sjukdomen.

HUR KVICKROTEN KAN DÖDAS.

Kvickroten är, som de flästa farmare torde vara i alltför god vetskap om, svår att utrota, när den en gång vunnit insteg i åkerjorden. Fröet gror äfven om gräset afhugges innan det är moget. För att hindra kvickroten att utveckla frön, som äro grobara, måste grödan, hvaribland ogräset växer, aftagas senast den sista veckan i juni.

Späda kvickrotsplantor äro lika lätta att döda som plantorna af hvete eller andra grödor, om de angripas innan de hunnit sprida sina underjordiska utskott.

Gödsel, som innehåller kvickrotsfrön kan påköras plöjd jord innan den är färdig för sådning. Fröna växa då samma år, men dödas då man kör jorden.

Att gräfva med händerna och borttaga från jorden alla delar af plantan och därefter spruta jorden med lösning af sodium arsenite är det bästa tillvägagångssättet för plantans fullkomliga utrotande på mindre arealer.

Alla metoder för kvickrotens dödande på större åkrar grunda sig på genomgående och grundlig körsel. De verktyg, som ej saknas på en medelmåttigt förförsedd farm, äro tillräckliga vid denna körning i jorden.

FAREN AF SKÄMDT FODER.

Det är icke endast illa bärgadt foder som är skadligt, äfven grönfoder och grönbete kan i många fall vara sådant, att det är menligt för djuren att äta, i synnerhet på hösten. På hösten växer gräset på en del platser särdeles frodigt, i synnerhet om vädret är varmt, och om djuren ej hinna att strax tillgodogöra sig detsamma, angripes det af röta nere vid marken.

Lägger man märke till, att en häst ute på betet börjar bli orolig och går omkring liksom raglande, så gör man klokt i att fortast möjligt föra in honom i stallet. Så snart man fått full visshet om att djuret lider af cerebrospinal meningitis" — den sjukdom som följer på förtärandet af för mycket skämdt foder — bör man se till att det får något laxermedel. Skyndsamhet härvidlag är af nöden, ty när sjukdomen kommit till ett visst stadium, är det så godt som omöjligt att få djuret att svälja någonting. Kan man emellertid få djuret att svälja lite glaubersalt, är därmed mycket vunnet. Så fort sig göra låter, bör man dock laga, att djuret blir skött af en skicklig veterinär, ty endast en sådan äger förmåga att rätt bedöma sjukdomens natur.

Framför allt bör man dock ihågkomma, att det i fråga om denna sjukdom såväl som andra, är mycket lättare att förebygga än att bota. Och därför rikta vi den uppmaningen till landtmännen, att aldrig fodra sina djur med skämdt foder, så vida det är möjligt.

OHYRA.

Ordet har en dålig klang. Det ligger något ruskigt däri, och i allmänhet vill man väl knappast gå in på, att man har något obehag af de små parasiter, som gå under denna benämning.

Åhjo! Har man husdjur, så kan man allt vara viss om, att man har litet otalt med ohyran. Den finnes överallt: i ladugård, stall, hönshus och på våra vänner hundarna som kanhända dela rum med oss. Ej ens den sorgfälligaste skötsel kan hålla djuren absolut fria från ohyran. Detta är ju nedslående. Men betänkligare är likväl, att ohyrans skadliga inverkan underskattas så oförsvarligt som den i själfva verket gör. Vi kanske märka, att djuren magra och vantrifvas, och vi försöka motarbeta detat utan att lyckas i företaget. Och anledningen är den, att vi ej kunnat förmå oss att gifva ohyran den skuld, som hon så väl förtjänat. Man rent af förnekar, att den finnes till.

Se på hundarna t. ex. Där finns väl ingen ohyra? Tag en fin kam och undersök den glänsande pälsen. Vi förutsätta nämligen, att djuren äro välvårdade och inte sådana beklagansvärda varelser, som bära lurfvig, ovårdad päls, hvilken aldrig gjort bekantskap med kam och borste. Resultatet blir öfverraskande.

Du kammar och kammar dag efter dag, men riktigt till från otyget bli djuren likväl icke. Och så är det med alla våra husdjur. Kamma, borsta, använd insektspulver, deraturerad sprit, såpvatten och annat. Då skall du bli varse, att ohyran är svår att komma till lifs.

DEN KVINNLIGA BEHAGFULLHETEN.

Alla kvinnor borde vara behagfulla och jag tror, att hvarje kvinna kan bli det, skrifver den ryska ballettprimadonnan Anna Pavlova i en engelsk kvinnotidskrift. Kanske är det dock inte alltid lätt att komma i besittning af grace — den vinnes inte efter en eller två timmars arbete. Grace är, det måste vi komma ihåg, icke af en flyktig karaktär; grundvalen, som den bygges på, är och måste vara en god hälsa. En normal, frisk kvinna är absolut en behagfull kvinna.

Som ni ser, vill jag inte upptaga er tid med att berätta er, hur ni skall lära er att stå på tåspetsarna eller på ett ben. Hvarför skulle jag det? Det är mitt arbete att dansa, jag är först och främst dansös; ni är — förmodar jag — först och främst kvinna. Då jag nu skrifver detta till er hoppas jag att från mina långa, tunga arbetsår kunna plocka en blomma åt er till nytta och glädje i det dagliga lifvet.

En kvinna, som är för mager, kan icke vara behagfull, inte häller en kvinna, som är för fet. Och låt oss nu gå litet in i detaljer! Ni kan inte vara behagfull då och då, när det passar er. Om ni är tafatt och otymplig när ni är ensam, så skall ni också vara det inför dem, som ni önskar intaga med er grace. Om ni icke alltid går vackert och sitter vackert, så skall ni inte häller kunna sitta och gå vackert när det passar er.

Kroppens tyngd måste hvila hufvudsakligen på fotsulorna och helt lätt på hälarna. Edra höfter skola vara i rak linje med hälarna, skuldrorna i rak linje med höfterna. Håll hufvudet en smula upplyft; gör ni det när ni är ung, skall ni slippa dubbelhaka när ni blir gammal. Och dessutom är halsen ett af kvinnans vackraste partier; låt den därför, så vidt möjligt är, komma till sin rätt.

Sväng inte med armarna eller skuldrorna när ni går. Glöm inte, att ni går och inte skall ro en båt! Lyft inte fötterna för högt öfver marken, om ni vill gå vackert, och inte trötta ut er till ingen nytta. Ni skall inte häller föra fötterna för starkt utåt, normala ställningen för fötterna är den nästan raka; så måste soldaten alltid gå, när han marscherar.

Låt mig med detsamma säga några ord om edra kläder: Ni kan inte vara behagfull om era kläder lägga hinder i vägen. Detta är en sanning, ni inte kan komma förbi: ni kan aldrig tillägna er grace, om ni går med för strama handskar, för små skor och för trånga kragar. Att känna sig generad af kläder är detsamma som att vara ofri i sina rörelser. Finns det något plagg, som besvärar er, så var säker på, att andra kvinnor se det. Ni får inte glömma, att edra händer och fötter äro apparater, som måste förrätta sitt arbete på sitt eget sätt. Om man pressar in dem i för snäfva höljen, så inskränker man deras brukbarhet. Och kroppens brukbarhet går hand i hand med gracen.

Det finns två saker, som äro mina käpphästar: den trånga kjolen och den höga kragen. För min egen del använder jag aldrig hög klänningskrage, men härmed är inte sagt att krage alltid fördärfvar gracen. Men ni skall ofta få höra konstnärer framhålla, att en af kvinnokroppens vackraste linjer är den, som löper från örat till skuldran. En hög krage bryter denna linje, och bäres den tillräckligt länge, så skall den förstöra strupens konturer. Halsen, som klämts in i detta fängelse, skall bli mager och ful.

Glöm inte, att linje är behag. Ni får aldrig sitta med fötterna indragna under er, utan sätt den ena foten framför den andra och håll dem båda ett stycke framför er, så skall ni i profil bilda en lång, fallande linje från midjan ned till tåspetsen. Fördelen af denna ställning är, att ni äfven i sittande ställning är behagfull.

Samma regel, som gäller för benen, gäller för armarna. Håll dem en smula ut från kroppen när ni sitter. Om det finns armstöd på stolen, så se på armbågslinjen! Jag tror, att det enda fall, hvari man med skarpt böjd arm kan intaga en vacker sittande ställning är när man hvilar hakan mot handen.

J.H. Haenel

Violintillverkare och reparatör

af alla slags instrument.

Begär prisuppgifter.

302 Birks Building,

Hörnet South W. Portage ave.

WINNIPEG.

Värdefull Svensk Bok FRITT!

Hvarje man borde sända efter ett exemplar af den intressanta och lärorika Svenska Rådgifvaren

"Goda Råd"

Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrifvit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för mannen säregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar äfven om Lifvets Hemligheter och borde läsas af hvarje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i era unga år, eller systemet blifvit försvagadt genom utsväfningar i senare år, bör ni skrifva efter boken. Ni kan blifva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i försegladt omslag till alla, som insända namn och adress till

Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.

Lazarol	per flaska	75c
Lazarin	per burk	75c
Cod Liver Oil	(Borthens) ½ pt. bottles	50c
Cod Liver Oil	(Borthens) 1 pint bottles	$1

Swedish Importing & Grocery Co. Ltd.

406 Logan Avenue, Telefon Garry 3250. Winnipeg.